Не повинен бути дуже нещасним
І, головне, потайливим. Про немає! —
Щоб бути сучаснику ясним,
Весь навстіж розкриють поет.
І рампа стирчить під ногами,
Все мертво, пусто, світло,
Лайм-лайту холодне полум'я
Його затаврувало чоло.
А кожен читач як таємниця,
Як у землю закопаний скарб,
Нехай останній, випадковий,
Все життя промовчавший поспіль.
Там все, що природа запряче,
Коли їй завгодно, від нас.
Там хтось безпорадно плаче
У якийсь призначену годину.
І скільки там сутінку ночі,
І тіні, і скільки прохолод,
Там ті незнайомі очі
До світла зі мною говорять,
За що мене дорікають
І в чому згодні зі мною...
Так сповідь ллється німа,
Бесіди блаженніший спеку.

Наш вік на землі швидкоплинний
І тісний призначений коло,
А він незмінний і вічний —
Поета невідомий друг.